

Taistelu Taikinasta

Kukaan ei olisi arvannut, että se kaikki alkaisi yhdestä viattomasta pizzaviipaleesta.

Asuipa kerran kaksi leipuria Firenzessä, Italiassa Luca Moretti ja Antonio Bellucci.

He molemmat ovat kotoisin Firenzestä ja heillä on ollut jo pitkään unelmana omistaa oma pizzeria ja tarjoilla maailman parasta pizzaa. Kun he molemmat täyttivät 18 vuotta he saivat pankista lainan perustivat omat pizzeriansa Luca perusti Pizzeria da Luca ja Antonio perusti Bellucci's Forno.

Molemmat valmistivat taivaallista pizzaa ja he jopa elivät sovussa jonkun aikaa, mutta sitten kaikki muuttui kun he halusivat testata toistensa pizzoja. He olivat jo olleet kaksi vuotta yrittäjiä ja tavanneetkin useasti, mutta eivät olleet koskaan maistaneet toistensa pizzoja. Oli kaunis keskikesän päivä ja he päättivät tavata Giardino di Bobolissa molemmilla mukanaan signatuuri pizzansa mukanaan, molemmat olivat varmoja että heidän omansa olisi paljon parempaa, kun he tapasivat ja pääsivät istahtamaan ja maistamaan, molemmat olivat järkyttyneitä kilpailijan pizza maistuu paljon paremmalle.

“Miten tämä on voinut tapahtua?” Luca ajattelee.

“Miten tämä on mahdollista?” Antonio miettii.

Kumpikaan ei tietenkään näytä sitä, että pizza maistuisi hyvälle, vaan he esittävät että se maistuu ihan ok.

Kun molemmat pääsivät takaisin kotiinsa he haukkasivat syvää henkeä he eivät voineet koko matkan ajan ajatella muuta kuin vastustajansa pizzaansa.

“Se oli niin lumoavaa.” Luca ajatteli.

“Mitä hän on laittanut hänen pizzaansa tehdäkseen siitä niin hyvää?” Antonio pohdiskeli. Antonion oli pakko saada asiasta selvää, mutta miten? Hän suuntasi toimistoonsa ja käynnisti tietokoneensa ja alkoi lueskelemaan Pizzeria da Lucan arvosteluja. Ne olivat täynnä viiden tähden arvosteluja ja he korostivat pizzan laatua ja asiakaspalvelua. Kun hän vertasi niitä omiinsa hän huomasi kyllä, että pizza oli laadukasta, mutta arvosteluissa kyllä huomasi asiakkaiden tyytymättömyyden asiakaspalveluun. Antonio oli kyllä säästänyt sievoisen hankkiessaan työntekijöitä, mutta ei ajatellut vaikutuksen olevan ihan näin huono.

Hän soitti yhdelle hänen lapsuuden kaverille, joka oli vähän hämäräperäisempi, mutta Antonio on tuntenut hänet jo lapsuudesta asti, hänen kaverinsa ei kuitenkaan vastannut joten Antonio jätti hänelle viestin “Mulla ois sulle yks duuni”

Luca sillä aikaa jatkoi sillä aikaan työnsä normaalisti, mutta sulki itsensä toimistoonsa loppupäiväksi miettiäkseen asioita rauhassa. Myöhäinen ilta koitti ja eikä Luca ollut vielääkään ole poistunut hänen toimistostansa.

Työntekijät alkoivat jo huolestumaan paikka oli lähes valmis sulkeutumaan eikä Lucaa ollut nähty koko päivänä, joten he koputtivat hänen oveensa, ei vastausta, koputtivat uudestaan, ei vielääkään vastausta ja ovi oli lukossa.

“Luca oletko siellä?” yksi työntekijöistä kysyi.

Ei kuulunut minkäänlaista vastausta. Ainoa avain Lucan toimistoon on hänen omistuksessaan ja hän pitää sitä aina taskussaan. He suuntasivat rakennuksen taakse, jossa toimiston ikkuna sijaitsi ja kuin sattumankaupalla se oli auki, sillä toimistosta oli pari päivää sitten, eikä mekaanikko ollut ehtinyt vielä tulla korjaamaan, ja viime päivinä on muutenkin ollut erittäin kuumia hellepäiviä. Toimisto sijaitsee pizzerian 2. toisessa kerroksessa, joten sinne ei ollut mitään mahdollisuutta nähdä ikkunasta sisälle. Sitten työntekijät muistivat, että takahuoneessa on rakennustikkaat, mitä käytettiin aikoinaan rakennuksen katon maalaamiseen ja nykyään lamppujen vaihtoon, joten he siirsivät tikkaat rakennuksen taakse ja asettivat tikkaat toimiston ikkunan alle ja yksi heistä kiipesi tikkaat ja katsoi ikkunasta sisään.

“Ööh kaverit, Luca ei ole täällä..”

Kaikki tuijottivat hämillään toisiaan ja ihmettelivät. Sitten yhdelle työntekijöistä tuli mieleen “Katsotaan kamerat.” Kamerat olivat uusia ja juuri asennettu kaupungissa tapahtuvien ryöstöjen ja organisoidun rikollisuuden lisääntymisen takia. Tikkaiden päällä seisova työntekijä kiipesi ikkunasta sisään ja avasi muille oven toimiston sisäpuolelta, jonka jälkeen kaikki kokoontuivat koneen äärelle, joka oli edelleenkin päällä ja sisäänkirjautuneena jostain syystä ja alkoivat kelaamaan tämän päivän kameroita 10x nopeudella.

“Siinä!” työntekijä huudahti kun näkyi jotain poikkeavaa.

Kelaa hidastettiin normaali nopeuteen klo 18.13 vielä monta tuntia ennen paikan sulkemista joku mustiin pukeutunut mies oli kiivennyt ränni putkea pitkin ikkunan korkeudelle, avannut ikkunaa hieman enemmän ja hypännyt siitä sisään, hiippailut Lucan taakse ja pisti palan kangasta hänen suunsa eteen ja pian Luca olikin syvässä unessa sitten hän roikotti Lucan tajuttoman ruumiin narulla alas ja pian laskeutui itsekin takaisin samaa putkea pitkin mistä tulikin sitten hän pisti Lucan isoon roskapussiin ja laski hänet roskikseen sitten hän selvästi laittoi viestiä jollekin mutta videosta ei näy kenen ja noin 30 sekunnin jälkeen roska-auto ilmestyi ja otti roskat pois roskiksesta mukaan lukien Lucan ja pian poistuikin paikalta Luca mukanaan. Viimeinen näkymä miehestä oli se kuin hän käveli pois ja kääntyi umpikujaan johtavalle kadulle ja pian sieltä kaahasi musta pakettiauto ja poistui paikalta, klo näytti 18.28.

Luca oli kidnapattu vartissa 4 tuntia sitten ja saattaa nyt olla jo ihan missäpäin Italiaa, jos hän edes on enään Italiassa “Meidän täytyy soittaa poliisit” työntekijä sanoi ja hän lähti soittamaan toimiston ulkopuolelle.

“Miksi joku haluaisi edes kidnapata Lucan?” “Hän ei olisi voinut satuttaan karpästäkään.”

Työntekijät alkoivat pohtimaan ja keskustelemaan aiheesta kunnes poliisit saapuivat paikalle ja alkoivat kyselemään kidnappauksesta ja työntekijät näyttivät heille Kameroiden tallennukset.

Poliisit kysyivät radiosta rekkareiden tietoja, roska-auto oli merkitty vietäväksi kierrätykseen sillä se oli ollut tarpeeksi kauan toiminnassa ja tuotti liikaa päästöjä ja pakettiauto oli merkitty Giovanni Rossin nimiin, mutta hän oli merkinnyt sen varastetuksi viikko sitten, eikä syypäätä ole löydetty joten niistä ei ollut mitään apua.

“No mitä me nyt tehdään?” työntekijät alkoivat panikoimaan.

“Tämä selvästikin näyttää organisoidulta rikollisuudelta ja tätä ei ollut tehnyt mitkään amatööri selvästikin ammattilaisia olivat ainakin itse kidnappaja ja selvästikin teemme tästä raportin ja ilmoitamme heti teille jos saamme johtolankoja.” poliisit jatkoivat.

Työntekijät päättivät sulkea ravintolan loppuviikoksi ja aikoivat käyttää aikansa koittaa yrittää päästä asian ytimeen ja alkoivat tutkimaan asiaa ja pienimpiäkin yksityiskohtia, myös Belluccis’s Forno sulki ovensa loppuviikoksi ja lupasivat auttaa tutkinnassa.

Samaan aikaan Italiassa, Palermossa Luca alkaa pikkuhiljaa heräilemään ja löytää itsensä sidottunan tuoliin käsistä ja jaloista tyhjässä huoneessa, jossa vain roikkui tasan yksi lamppu himmeästi.

“Apua! Auttakaa! Joku!” Luca huusi samaan aikaan kun yritti rimpuilla itsensä irti tuolista.

Mutta se oli toivotonta ja tuntui kuin kukaan ei olisi kuullut. Sitten huoneeseen astui sisään mies ovesta, jota Luca ei ollut edes huomannut pimeässä.

“Irrota minut!” Luca huusi, mutta hän aavisti että jotain oli pielessä.

“No sehän onnistuu helposti sinun pitää vain luvata meille yksi simppele asia” Mies alkoi puhumaan

“No mitä?” Luca kysyi.

“Sinun täytyy vain luvata, että kun päästämme sinut vapaaksi ensimmäinen asia mitä teet on suljet ravintolasi, etkä enään ikinä perusta uutta tai muuten emme tule ensi kerralla turhaan säästämään sinua.” mies jatkoi.

“No en iki maailmassa pizzerian omistaminen on ollut unelmani jo pikkupojasta asti ja kun sain perustettua Pizzeria da Lucan niin oli maailman onnellisin mies sillä hetkellä joten en ikinä koskaan luopuisi omasta ravintolasta oli hinta sitten mikä tahansa!” Luca puhui tippa silmällään.

“Tunteikkaista, mutta ei kai sitten katsotaan vielä oletko huomenna eri mieltä.” Mies sanoi ja samaan aikaan astui ulos huoneesta lukiten oven perässään.

Nytten Luca oli taas yksin ja tällä kertaa varmasti pidempäänkin.

Takaisin Firenzeen melkein kaikki kaupungin poliisivoimat olivat tutkimassa asiaa sillä olihan Luca jo jollain tavalla tullut suosituksi kaupungissa hänen pizzastaan. Sitten onni osui heihin ja he saivat napattua kaksi jäsentä Sisilian mafiasta suoraan itse teossa, mutta he kuitenkin olivat viisaita ja heti pyysivät asianajajat itselleen ja kun asianajajat olivat saaneet keskustella heidän kanssaan vähän aikaa ja sitten oli poliisien vuoro kuulustella ja toinen heistä romahti heti ja tunnusti että hän oli ollut roska-auton kuljettaja ja kertoi myös että heti kun hän sai “lastinsa” kyytiinsä hän kuljetti sen pienelle yksityis lentokentälle ja lastasi sen koneeseen ja näki kun se lähti lentoon eikä koskaan palannut.

Toinen kavereista pysyi pokkana eikä sanonut mitään joka olisi voinut edes jollain tavalla auttaa heitä. Poliiseista tämä alkoi tuntumaan onnettomalta, vaikka he olivatkin saaneet tekijät kiinni heillä ei silti ollut hajuakaan. Ainoa asia jonka he tiesivät että lento oli lähtenyt 18.40-19.00 välillä rekkakuskin muistin mukaan. Poliisit alkoivat kaivaa kaikkia Firenzestä ja sen 50km säteeltä kaikki lennot jotka ovat lähteneet ilmaan ja pian he löysivätkin epäillyn sillä lento oli vaihtanut laskeutumispaikkaansa 5 kertaa lennon aikana ja olivat tehneet väli pysäköinnin Palermossa polttoaineen puutteen takia ja sieltä olivat jatkaneet Johannesburgiin, Etelä-Afrikkaan ja lentävät sinne yhä. Arviolta lennon pitäisi saapua Johannesburgiin noin tunnin päästä, joten poliisit ottivat heti yhteyttä Etelä-Afrikan poliisivoimiin ja pyysivät heitä tarkistamaan tämän kyseisen lennon, kun se on laskeutunut.

Tunti kului ja Etelä-afrikasta tuli soitto

“koneen tarkastamiseen menee vielä hetki sillä onhan se De Havilland Canada DHC-5 Buffalo, eikä mikään pikkukone.” puhelimen toisesta päästä kuului.

Kului melkein puolituntia ja sitten taas kuului puhelimesta “Lastissa ei ollut mitään erikoista pelkästään ruokaa ja oppikirjoja, joita he sanoivat tuoneensa vähempi varaisille tänne” sanottiin toiselta puolelta.

Tietenkään Firenzessä ei oltu tyytyväisiä tähän vastaukseen, mutta he eivät voineet muutakaan tehdä, joten he kiittivät avustuksesta ja katkaisivat yhteyden.

Poliisit alkoivat miettimään ja tulivat tulokseen että Lucan on pakko ollut ainakin käydä Palermossa saattaahan sekin olla mahdollista, että sieltä on lähtenyt taas uusi lento ja lentänyt minnepäin maailmaa tahansa, mutta he toivoivat, että Luca olisi jäänyt Palermoon ja olisi juuri tällä hetkellä jossain siellä turvassa tai ei, mutta kuitenkin lähellä.

Samaan aikaan Antonio lensi Palermoon, mutta lennon aikana hän ei voinut muuta miettiä kuin, että oliko tämä kaikki sittenkin sen arvoista, kidnapata kilpailija ja mahdollisesti kiduttaa ja tappaa hänet, jos hän ei suostu ehtoihin ja pikkuhiljaa syyllisyys alkoi saamaan vallan hänen päänsä sisällä ja hän oli lennon aikana hermoromahduksen partailla, mutta sai viimein rauhoitettua itsensä, kun kone laskeutui ja hän astui ovesta ulos.

Pian hän olikin musta SUV:en kyydissä ja oli ajamassa päämajaa kohti jossa Lucaa pidettiin vankina.

Antonio tunsu auton jarrujen naksahduksen ja pysähtyi. Hän katsoi eteenpäin, ohi pyörivien valojen ja korkeiden muurien, jotka ympäröivät vankilamaisen rakennuksen. Vähäinen valo oli ainoa, joka loisti sen sisältä. Hänen sydämensä hakkasi rinnassa, ja kämmenet hikosivat. Hän ei voinut uskoa, että oli päätynyt tähän – mutta kaikki oli tehtävä, jotta hän voisi palata kotiin ja pysyä kilpailussa.

Musta SUV pysähtyi aivan rakennuksen portille, ja Antonio astui ulos, tunsu jäisen tuulen kasvoillaan. Mies, joka oli tullut häntä hakemaan, oli korkea ja vakava, hänen ilmeensä kivikova.

"Tule mukaan." mies sanoi kylmästi.

Ja niin he astuivat rakennukseen. Pimeys ympäröi heidät. Tämä ei ollut paikka, jossa Antonio halusi olla, mutta hän ei voinut perääntyä enään.

Sisällä rakennuksessa huoneet olivat autioita ja kylmiä. Koko paikka haisi mädäntyneelle ja vanhalle, ja jokainen askel kaikui kuin muistutus siitä, mitä oli tekeillä. Antonio ei osannut sanoa, kuinka kauan oli kulunut siitä, kun hän oli viimeksi ollut jollain tavalla innoissaan oman ravintolansa menestyksestä, mutta nyt hän tunsu pelkoa – ei vain Lucan kohtalosta, vaan omastaan myös.

He kulkivat pitkin pitkää käytävää, kunnes he saapuivat huoneeseen, jossa Luca oli sidottu. Hänen kasvonsa olivat kalpeat, mutta hän oli hereillä, silmät tuijottivat anovasti Antonion suuntaan. Luca ei sanonut mitään, mutta hänen ilmeessään oli kysymys, tuskaa ja surua.

Antonio tunsu oman syyllisyytensä painon. Hänen oli pakko myöntää itselleen, että tämä oli ollut hänen ideansa. Hän oli halunnut kilpailla, voittaa, mutta ei ollut kuvitellut, että tämä kaikki päättyisi näin.

"Miten mä päädyin tänne?" hän kysyi hiljaa itseltään.

Mies, joka oli saattanut hänet tänne, astui eteenpäin ja katsoi Lucaa silmiin.

"Etsimme ratkaisua." hän sanoi.

"Antakaa meille mitä haluamme, ja tämä päättyy ilman väkivaltaa."

Antonio halusi huutaa, mutta ei pystynyt. Hänen aivonsa olivat sekaisin. Mikä oli oikein?

Mikä oli väärin?

Antonio ja mies poistuivat huoneesta ja Antonio lähti samalla SUV:lla kohti hotellia Grand Hotel et Des Palmes samalla miettiessään tekojansa oliko tämä kaikki sittenkin lopulta kaiken tämän arvoista, mutta ei hän voinut autossa sanoa mitään ääneen sillä hänet oltaisiin teloitettu heti jos olisi edes kuultu hiukkasen epävarmuutta hänen teoistaan.

Seuraavana päivänä Luca heräsi ja oli valmiina kohtaloonsa sillä hän oli päättänyt olla luopumatta ravintolastaan, joten hän odotti, odotti ja odotti mutta mitään ei kuulunut.

"Ehkä olivat unohtaneet minut, mutta ei se voi olla mitenkään mahdollista." Luca alkoi miettimään.

Mutta sitten ovi rysähti auki ja eilinen mies astui sisään, mutta myös joku toinen paljon lyhkäisempi ja kalpea ja hänellä oli metallinen pesäpallomaila kädessään ja alkoi puhumaan "Tämä on viimeinen kerta kun tarjoamme sinun päästä vielä hengissä pois joko suljet ravintolasi tai sitten minä hakkaan sinut kuoliaaksi henkilökohtaisesti."

Tämä sai Lucan oikeasti miettimään sillä hän oli luullut että hänet vain ammuttaisiin, mutta kun hän sai tietää, että hänet kidutettaisiin kuolemaan tämä sai hänet ajattelemaan uudestaan ennen päätöstä, mutta ennen kuin hän ehti päättää hän kuuli kaksi laukausta ja pian molemmat miehet olivatkin maassa. Luca huudahti kuollakseen, mutta sitten hän näki Antonion kävelevän huoneeseen ase kädessään.

"Miksi sinä noin teit?" Luca kyseli.

"Nyt ei ehdi selittää meiän täytyy paeta ennen kuin muut huomaavat." Antonio vastasi ja päästi Lucan vapaaksi Linkkuveitsellänsä.

Kun he juoksivat rakennuksesta ulos he ottivat yhden käynnissä olevan SUV:n ja lähtivät kaahaamaan kohti rantaa ja pientä veneen vuokra laituria mikä sijaitsi siellä ja Antonio osoitti aseensa kohti myyjää ja pyysi häntä heittämään avaimet heidän nopeimpaan pikaveneeseen ja lähtivät kiihdyttämään kohti Napolia sillä Antonio oli laskenut nopeasti, että täyden tankin pitäisi riittää sinne asti.

"Okei Antonio nyt saa alkaa selittämään mitä helvettiä tapahtui ja oli tapahtumassa!" Luca alkoi karjumaan Antoniolle.

"Ensimmäiseksi voisit edes kiittää, että juuri pelastin henkesi, koska tiedän ettet olisi millään luopunut ravintolastasi ja toiseksi olen erittäin pahoillani tapahtuneista, mutta silloin kuin

maistoin pitsaasi ja minulla silloin jokin napsahti päässäni ja otin yhteyttä vanhaan kaveriini, joka saattoi olla se lyhkäisempi henkilö jolla oli pesäpallomaila kädessään” Antonio selitti.

“Joo okei, mutta sähän tiedät että on olemassa paljon muitakin vaihtoehtoja kun pelkkä väkivalta ja myös, mikä sai sinut vaihtamaan puolta” Luca kyseli.

“No silloin kun minä otin yhteyttä en ihan heti tajunnut, että mitä olisi tapahtumassa jos et suostuisi, mutta en myöskään ajatellut sitä paljoa. Mutta silloin kun minä näin sinut siellä huoneessa ja tajusin kuinka ison virheen olin juuri tehnyt ja kun pääsin hotellille nii soitin heti poliiseille, mutta he sanoivat että he tarvitsisivat tällaiseen juttuun luvan ylemmältä taholta, joten päätin ottaa asiat omiin käsiin ja kuristin saapuessani kuljettajani ja otin hänen aseensa ja hiippailin huoneesi luokse, mutta tajusin olevani myöhässä kun näin kaksi ihmistä ovellasi, joten mietin reilut kaksi sekuntia ja päätin laukaista aseeni ja tässä me nyt ollaan.” Antonio jatkoi selittämistä.

“Elikkä sinä juuri tapoit kolme ihmistä Sisilian mafiasta ja suoritit aseellisen ryöstön vain pelastaaksesi minut?” Luca hämmästeli.

“Juurikin näin. Tajusin tehneeni ison virheen ja en halunnut katua sitä loppuelämäni ajan.”

Antonio kertoi.

Luca oli ihan hämmästynyt, mutta myös kiitollinen Antoniolle, vaikka hän olikin alunperin syy tähän kaikkeen häslinkiin. Kun Luca ja Antonio saapuivat Napoleonin rannalle poliisit olivat odottamassa heitä siellä ja Antonio pistettiin heti käsirautoihin ja otettiin Lucan lausunto tapauksesta ja lähetettiin hänet takaisin Firenzeen.

Melkein koko kaupunki oli odottamassa Lucaa ja kun astui poliisiautosta häneltä pyydettiin heti haastatteluja, mutta hän kertoi olevansa tarpeeksi väsynyt ja meni suoraan kotiin nukkumaan.

Seuraavana päivänä, kun hän heräsi hänellä oli kuulutus tehtävänä ja kaupunki kokoontui paikalle kuulemaan häntä.

“Huomenta rakkaat kumppanini ja kiitos kun pääsitte paikalle kuulemaan minua. Ensimmäiseksi kiitos kaikille, jotka tukivat ja olivat mukana auttamassa yrittämässä löytää minua kaikesta tästä kaaoksesta. Ja kuten te kaikki varmaan tiedättekin kuka oli tämän kaiken takana uutisten perusteella haluan silti kiittää Antoniota sillä hän oli myös se mies joka sai minut pois tästä sekasorrosta ja tämän takia minä julistan nytten virallisesti Pizzeria da Luca ja Bellucci's Forno yhdistyvät ja meistä tulee virallisesti L&B Saporì d'Italia ja minä tietenkin pysyn johdossa sillä aikaa kun Antonio odottaa ja saa tuomionsa, mutta kun hän palaa me molemmat tulemme johtamaan tätä pizzeriaa. Kiitos” Yleisö antoi aplodit ja Luca lähti valmistelemaan uutta pizzeriaa.

Seuraavana päivänä Luca sai postissa kirjeen, jossa oli kutsu tulla todistamaan Antoniota vastaan, mutta hän päätti jättää todistamisen välistä, mutta katsomaan hän kyllä aikoi tulla.

Viikon pääst

ä oikeuspäivä tuli ja oikeustalo oli tupaten täynnä ihmisiä kaikki halusivat tietää miten tässä käy.

“Järjestys oikeudessa!” kärjätuomari huusi.

“Miten vastaat syytteeseen” kärjätuomari kysyi Antoniolta

“Syyllinen, tuomari” Antonio vastasi

“Oikeus tuomitsee sinut 30 vuodeksi Solliccianon vankilaan mahdollisuudella päästä pois 5 vuotta aikaisemmin hyvällä käytöksellä” ja tuomari hakkasi pöytään vasaralla.

Luca seiso i oikeussalin takaosassa, sydän täynnä ristiriitaisia tunteita. Antonio oli nyt vangittu. Kun kaikki alkoivat poistua, Luca jäi paikoilleen, miettien, mitä tulevaisuus toisi.

Pizzeria L&B Sapor i d'Italia avattiin suurilla juhlavalmisteluilla. Luca katsoi uutta paikkaa ylpeänä, mutta ajatus Antonion kohtalosta painoi mieltä. Hän päätti aloittaa kirjoittamaan Antoniolle kirjeitä, joissa kertoi uusista resepteistä ja pizzerian menestyksestä. Heidän ystävyytensä ei ollut vielä ohi, se oli vasta alkamassa.